

LANZAROTE

november 2014

deel 1

BESCHRIJVING TOCHT

We hebben zelf een traject uitgestippeld op het eiland Lanzarote bestaande uit delen van verschillende bestaande wandelwegen. Hieronder een kaartje van Lanzarote. De blauwe lijnen zijn het geheel van onze zevendaagse tocht.

De weersvoorzichten zijn alvast veelbelovend.

10-daagse weersvoorspelling San Bartolomé

vandaag	morgen	ma 10/11	di 11/11	wo 12/11	do 13/11	vr 14/11	za 15/11	zo 16/11	ma 17/11
20° 26°	20° 26°	20° 25°	20° 26°	19° 25°	20° 25°	20° 25°	19° 23°	21° 25°	21° 25°

DEELNEMERS

René Vander Veken (Afsnee)

Ludwig D'Haese (Merchtem)

Ik ken René al zo om en bij de 30 jaar. Samen hebben we onze eerste pasjes gezet in het gebergte in Oostenrijk. We zijn tevens collega's en hebben enkele jaren in dezelfde eenheid gewerkt (vroegere rijkswacht). René is nog steeds actief bij de Federale Politie. Ikzelf ben al enkele jaren op rust gesteld.

Maandag 10 november 2014

- Van : Costa Sal (Puerto Del Carmen)
- Naar : Teguisse
- Afstand : 30 km
- Duur : 8 uur

We zijn gisterenavond vrij laat aangekomen op de luchthaven van Arrecife en hebben in de buurt van de luchthaven een appartementje gehuurd voor één nacht.

Hotel Guacimeta is gelegen in urbanización Matagorda (Playa Del Carmen), het heeft een mooi zwembad en je kan er ook nog lekker eten. De accommodatie voldoet dan ook volledig aan onze verwachtingen.

Onze tocht begint al meteen aan ons hotel en reeds na korte tijd zitten we al volop in de mooie natuur die Lanzarote te bieden heeft.

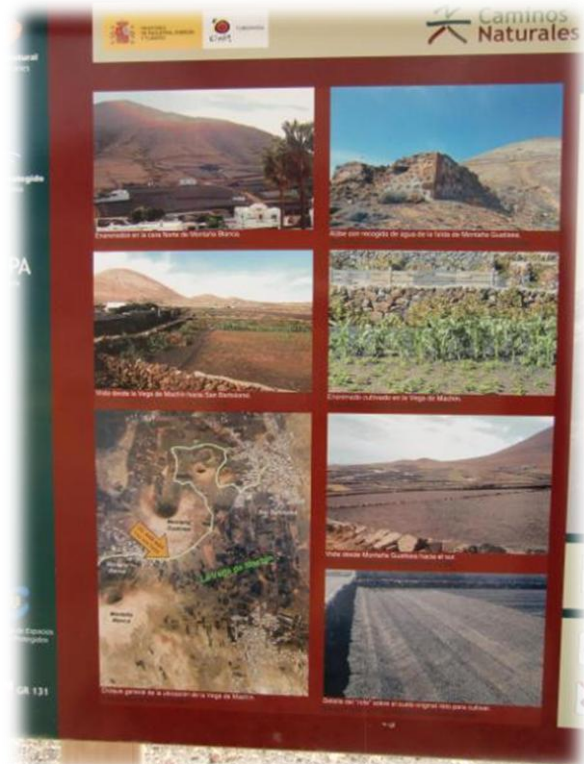
Lanzarote heeft geen hoge bergen, de hoogste top is de Peñas del Chache (671 m) die in het noordelijk gelegen rotsmassief Riscos de Famara ligt en dat gedeelte zit niet in ons programma verwerkt.

We volgen vandaag voornamelijk de GR 131. De GR-131 begint op de noordpunt van Lanzarote en steekt dit eiland over naar het zuiden, doet dan het kleine Isla de Lobos aan, doorkruist heel Fuerteventura van noord naar zuid, steekt over naar Gran Canaria, maakt een boog over Tenerife en een lus op La Gomera en bereikt via La Palma het meest westelijke van de Canarische Eilanden, El Hierro.

Op sommige plaatsen staan, langsheen het traject van de GR 131, panelen met wat informatie voor de wandelaars. De GR-131 wordt op de meeste Canarische Eilanden aangeduid als een "Camino Natural", een weg door de natuur.

De GR-131 maakt deel uit van de Europese wandelroute E7. De E7 begint bij de vuurtoren van Orchilla op de uiterste zuidwestpunt van El Hierro, doet achtereenvolgens La Palma, La Gomera, Tenerife, Gran Canaria, Fuerteventura, het Isla de Lobos en Lanzarote aan, en steekt dan over naar het Portugese eiland Madeira om via de Azoren het vasteland van Portugal te bereiken. Via Spanje, Frankrijk, Italië en Slovenië gaat de E7 naar haar eindpunt in Hongarije.

De Canarische Eilanden liggen niet al te ver van de evenaar. De zon gaat er om een uur of 7 's morgens op en om een uur of 8 's avonds onder, ongeacht of het zomer of winter is. Verwacht dus geen lange zomeravonden. Monstermarsen van meer dan twaalf uur per dag zijn niet verstandig, want dan loop je een deel van de tijd in het donker.

Alle Canarische Eilanden zijn van vulkanische oorsprong. Op het kerkhof zijn er enkel bijzetgraven want er kan niet gegraven worden.

We eindigen vandaag onze tocht in Tegüise. Dit was tot 1852 de hoofdstad van Lanzarote. Met de bus laten we ons naar Costa Tegüise brengen alwaar we voor één nacht een appartementje hebben gehuurd.

Dinsdag 11 november 2014

- Van : Teguisse
- Naar : Mancha Blanca
- Afstand : 25 km
- Duur : 7 uur

We hebben de nacht doorgebracht in een appartementje van het hotel El Guarapo in Costa Teguisse. Het zijn mooie appartementen met alles er op en er aan. Aan het zwembad is er tevens een bar/restaurant.

Van Costa Teguisse is het maar een kwartiertje rijden met de bus naar Teguisse waar we onze dagtocht aanvangen.

Een plaatselijke kunstenaar stelt zijn waren tentoon in zijn tuin.

We zitten in woestijnachtig gebied maar op sommige plaatsen steekt het lavagesteente toch uit boven het zand.

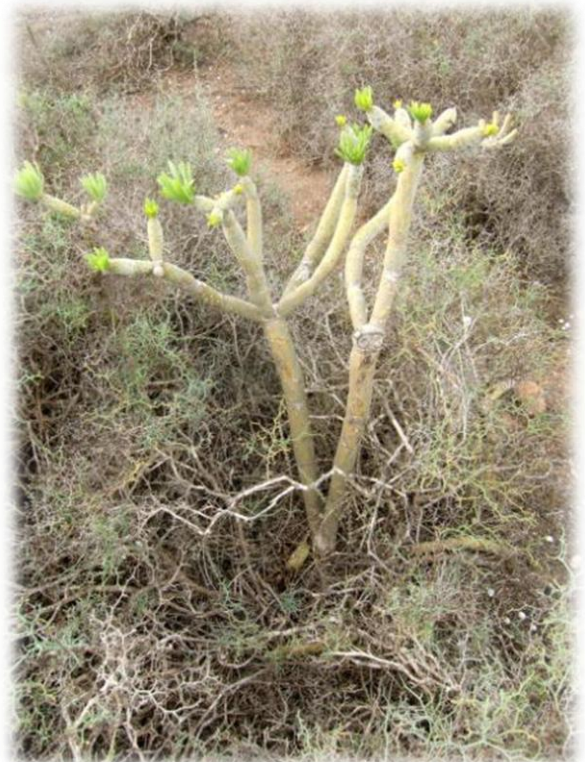
De vijencactus is een veel voorkomende wilde plant in Lanzarote. De rode vruchten zijn vijgachtig, vandaar de naam. Sommige variëteiten hebben zeer smakelijke vruchten waar onder andere confituur van gemaakt wordt. Andere soorten worden enkel gebruikt als veevoeder.

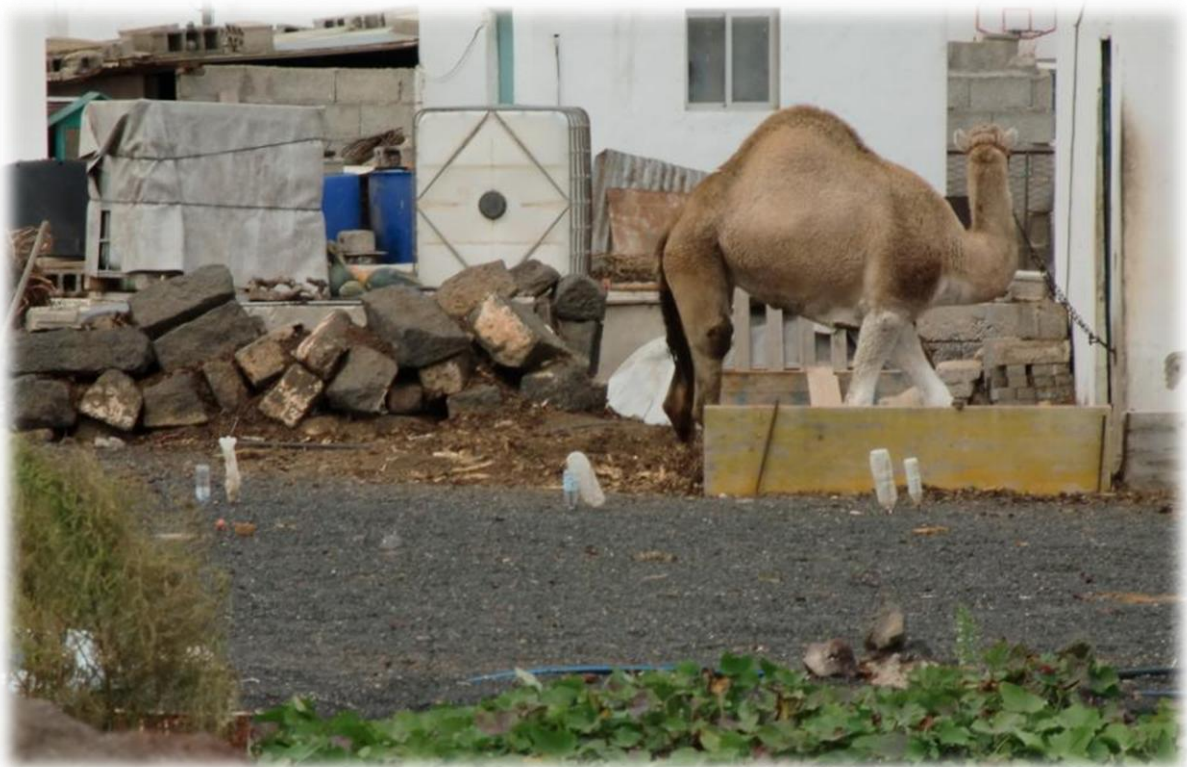
Een goede manier om een cactusvijg te eten zonder zich te prikken aan de scherpe doorns is de volgende: men prikt de vrucht met een vork op en zet deze op een bord. Vervolgens snijdt men met een scherp mes beide uiteinden af en snijdt haaks hierop de schil door. Vervolgens rolt men met de vork (of met de hand, maar raak de buitenkant van de schil niet aan) het vruchtvlees uit de vrucht.

Dankzij het goede openbaar vervoer op Lanzarote is het mogelijk te overnachten op een centraal punt (Arrecife) en dagelijks met een dagrugzakje de bus te nemen naar het beginpunt van een volgende etappe. Er is zelfs een goedkoop weekabonnement voor toeristen die het eiland per bus willen verkennen.

En net als bij ons hebben de meeste mensen hier een hond of kat als huisdier. Af en toe treft men hier ook een kameel of (zoals op bovenstaande foto) een dromedaris aan als huisdier.

De *Strelitzia reginae*, ook wel paradijsvogelbloem, papagaaienbekken of vogelkopbloem is een forse, tot 2 m hoge, overblijvende plant. De bladsteel is tot 1,2 m lang. De bladeren lijken op die van de banaan (is er trouwens ook familie van) en groeien in twee rijen.

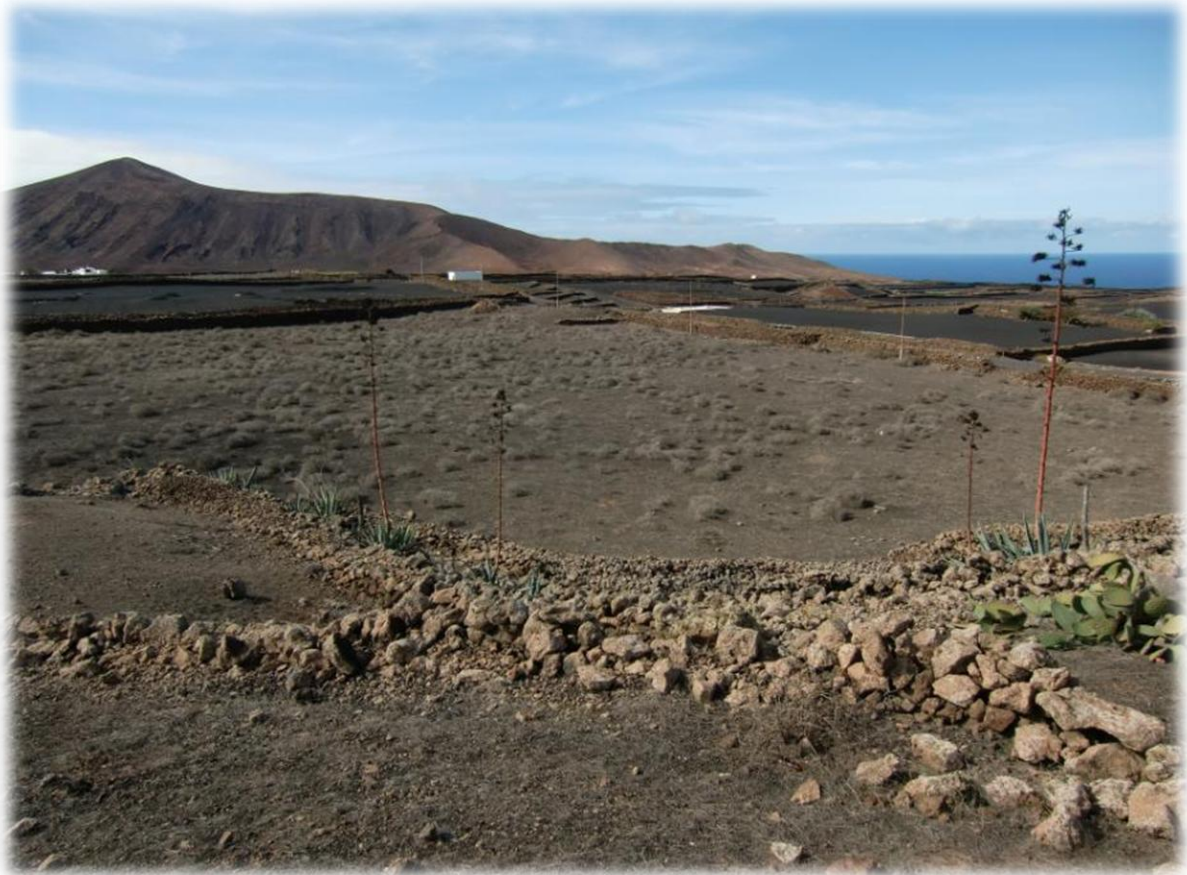
Veel aarde treft men hier niet aan. De meeste (voor)tuinen worden dan ook beplant met allerlei soorten cactussen die het wel goed doen in de lavagrond.

Lanzarote is een vulkanisch eiland, dat meer dan vijftien miljoen jaar geleden is ontstaan. Het is vanwege de ligging de afgelopen eeuwen vaak het toneel geweest van strijd. Tussen 1730 en 1736 en in 1824 heeft een reeks vulkaanuitbarstingen plaatsgevonden waarbij elf dorpen verzwolgen zijn.

Het eiland wordt vaak geteisterd door de passaat, een wind die overwegend uit het noorden komt. Circa 40 dagen per jaar is er sprake van een Calima: een sterke wind vanaf de Sahara. Dit resulteert in hoge temperaturen en veel fijn zand in de lucht.

Een groot deel van het eiland is bedekt met lava en ziet eruit als een maanlandschap omdat er bijna geen begroeiing is. Doordat de bodem van Lanzarote weinig water vasthoudt, is landbouw op het eiland erg lastig. Daarom plant men sommige gewassen op een hoopje gruis van lava zodat de plant een beter wortelgestel kan ontwikkelen.

